

SELÂMLAŞMANIN ÖNEMİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihî ve men tebiahû biihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ السَّعِيدَ لَمَنْ جُنِبَ الْفِتْنِ إِنَّ السَّعِيدَ
لَمَنْ جُنِبَ الْفِتْنِ إِنَّ السَّعِيدَ لَمَنْ جُنِبَ الْفِتْنِ
وَلَمَنْ ابْتُلِيَ فَصَبَرَ فَوَاهًا ثُمَّ وَاهًا

RE. 100/6 (İnne's-saîde lemen cünnibe fiten, inne's-saîde lemen cünnibe fiten, inne's-saîde lemen cünnibe fiten; ve lemen übtüliye fesabera fevâhâ, sümme vâhen)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve çok muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümleinizden razı olsun... Cümleinizi dünyanın ve ahiretin her türlü hayırlarına erdirdi... İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin... Cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin... Peygamber-i Zîşânımızın mübarek ehâdis-i şerîfesini okumak, dinlemek, taallüm ve tezekkür etmek üzere toplanmış oluyoruz.

Bu hadis-i şeriflerin okunmasına ve dinlenmesine, izahına başlamadan önce, sevgili peygamberimiz, efendimiz, rehberimiz, önderimizi Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'ne bağlılığımızın, saygımızın, sevgimizin, sadakatımızın nişanesi olmak üzere; onun mübarek aline, ashabına, ezvacına, evlâdına, ihvanına, ahabına, hülefasına ve manevi irşad makamının varisleri olan evliyaullah-ı mukarrabin meşâyih-i vasilin ve esatize-i kamilin-i mükemmilînimizin ruhlarına; hassaten Ebû Bekr Sıddık ve Aliyy-ü Murtaza'dan başlayarak, hocamız Muhammed Zahid-i Bursevî Hazretleri'ne kadar turuk-u aliyyelerimizden güzerân eylemiş olan sadât u meşayihimizin ervah-ı tayyibelerine;

Şu beldeyi fethedip bize yadigâr ve emanet bırakmış olan Fâtih Sultan Muhammed Han cennet mekânın ruhuna ve mübarek ordusu mensupları şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; Beldemizin medâr-ı iftihar olan Yuşâ AS'ın, Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri'nin ve sair sahabe-i kiramın

ve evliyaullahın, sâlihlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Mallarını Allah yoluna sarf ederek, arkalarından sevap kazanmalarına kaynak olan sadaka-i cariyeler bırakmış olan cümle hayrat u hasenat sahiplerinin ruhlarına ve hassaten içinde ibadet ettiğimiz şu İskenderpaşa Camimizin banisi mübarek vezir İskender Paşa'nın ruhuna ve bu camiye zaman zaman tamir ve tecdîd ve tevsî eyleyip hizmette tutmuş olan hayrat u hasenat sahiplerinin; az veya çok bu işlere yardımı ve hizmeti ve katkısı olanların ruhlarına ve bu camiden güzerân eylemiş olan eimme ve hutebâ, müezzinin ve kayyimîn ve cemaatin ruhlarına;

Uzaktan-yakından, pazar günü herkes keyfine, zevkine, eğlencesine giderken aşk ile, şevk ile hadis dinlemeye gelen siz sevgili kardeşlerimin ahirete göçmüş bütün yakınlarının, müslüman geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun, ruhları şad olsun, makamları ala olsun, kabirleri nur dolsun diye;

Bizler de Rabbimiz'in rızasına uygun bir ömür sürelim, haramlardan günahlardan uzak yaşayalım, Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine sarılalım ve bu asırda sünnet-i seniyyey-i nebeviyyeyi ihya eyleyip, bu sayede şehid sevapları kazanalım, Rabbimiz'in huzuruna yüzümüz ak, alnımız açık şekilde varalım diye bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerif okuyup öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Mü'min ve Fitneler

Tahkik ve takip etmek isteyenler için okuduğumuz hadis-i şerifin yerini beyan ediyorum: *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 100. sayfasının 6. hadis-i şerifinin demin metn-i münifini okuduk, izahına geçeceğiz. Yüzüncü sayfanın 6. hadisi ve devamını okuyacağız bu dersimizde. Bu hadis-i şerifi Ebû Dâvud ve Taberânî el-Miktad ibn-i Esved RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

إِنَّ السَّعِيدَ لَمَنْ جُنِبَ الْفِتَنَ إِنَّ السَّعِيدَ
لَمَنْ جُنِبَ الْفِتَنَ إِنَّ السَّعِيدَ لَمَنْ جُنِبَ الْفِتَنَ
وَلَمَنْ ابْتُلِيَ فَصَبَرَ فَوَاهَا ثُمَّ وَاهَا

RE. 100/6 (*İnne's-saâde lemen cünnibe fiten, inne's-saâde lemen cünnibe fiten, inne's-saâde lemen cünnibe fiten; ve lemen übtüliye fesabera fevâhâ,*) (*İnne's-saâde lemen cünnibe fiten*) “Mutlu insan, saâd insan, bahtiyar insan fitnelerden uzak tutulmuş insandır. Fitnelerden korunmuş insandır.” Bu cümleyi üç defa tekrar etmiş Efendimiz:

(*İnne's-saâde lemen cünnibe fiten, inne's-saâde lemen cünnibe fiten, inne's-saâde lemen cünnibe fiten*)

Üç defa tekrar etmesi, herkesin kulağına iyice girsin, herkes iyice bilsin, yanlış anlamadığını anlasın, bu işin ehemmiyetini kavrasın diyerdir.

¹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XI, s.332, no:3719.

Üç defa söylüyor Efendimiz.

Böyle üç defa söylediği güzel, müjdeli hadislerden birisi de nedir?

“—Kim sabah namazından sonra camide oturur. Zikrullahla, ibadetle, Kur’ânla meşgul olur da kerahat vakti çıkınca kalkıp iki rekât da namaz kılsa tam bir hac ve umre sevabı alır, tam bir hac ve umre sevabı alır, tam bir hac ve umre sevabı alır.”

Tereddüt etmeyin demek yâni, orada üç defa söylemiş. Efendimiz ümmetini yetiştiren en yüce terbiyeci olduğu için terbiyenin, eğitimin en güzel usûllerini ondan öğreneceğiz.

Efendimiz tane tane konuşurmuş. Harfler, kelimeler sayılacak gibi konuşurmuş. Neden? Anlaşılması lazım. Allah onu peygamber gönderdi. Sözünü herkesin anlaması lazım. Çok fasih konuşurmuş. Fasih konuşmak ne demek? Lisanın kavaidine uygun güzel konuşmak demek. Çok özlü konuşurmuş. Ne demek? Lüzumsuz söz söylemeden, manayı tam ifade edecek en kısa yoldan konuşurmuş. Neden? Çünkü herkesin işi var, gücü var, laf salatasına ihtiyacı yok.

Bakıyorum televizyonlara, gazetelere, mecmualara... Laf, laf, laf, laf, laf, laf, laf... Yaka silkeceği geliyor insanın yahu, laftan da bıkıyor insan. Hani kırk gün baklava börek olsa bile bıkarmış insan. Lafını da dinliyorsun adamın, hiçbir şey çıkmıyor. Para da veriyorlar adama, çıkmış, takdimci olmuş, konuşucu olmuş, programcı olmuş. Laf satıyor, laf üretiyor, laf satıyor, laf üretiyor, laf satıyor...

İyi ama lafın faydalı olması lazım, işe yaraması lazım. İşe yaramayan lafı ben ne yapayım? Beni meşgul ediyor. Bir sonuç da çıkmıyor. E sonuç çıkmayan lafı ben ne yapayım? Al da başına çal. Peygamber Efendimiz özlü konuşurdu. Öyle özlü konuşurdu ki, cihan dolusu mânâyı bir cümlede ifade ederdi. Kısa... Hem de herkes anlardı. Avam da anlardı, havas da anlardı. Aşağıdakiler de anlardı, cahiller; yukarıdakiler, arifler, alimler, onlar da anlardı. Onun için üç defa söylemiş:

“—Said insan, mutlu insan, fitnelerden korunmuş insandır. Said insan, mutlu insan, şüphelerden korunmuş insandır. Said insan, fitnelerden korunmuş insandır.”

(*Velemenübtüliye ve sabera*) Bir de fitneden korunmuyor, maalesef fitneni içinde buluyor kendisini. Fitnenin içinde. (*übtüliye*) fitneye mübtela olmuş. Maalesef olayın içine girmiş, karışmış. Ne yapsın? *Übtüliye* diyor, meçhul sigasıyla. Yâni kader... Onu o olayın içine sokan Allah. (*Lemen cünnibel fiten*) *cünnibe* de meçhul sigasıyla. Yâni meçhul sigası ne demek? Fiilin edilgen şekli demek yeni tabirle. Korunmuş olmak. Koruyor kim? Allah... Mukadderatı, insanın alın levhasına yazan Allah. Bu şu kadar yaşayacak, rızkı şöyle olacak, başına şu haller gelecek.

Kadere bakın, otobüse biniyor adam. Otobüs çarpışıyor tankerle. Benzin tutuşturuyor otobüsü. Cayır cayır içinde yanıp kebab oluyor, kül oluyor. Kadere bak. O kadar tesir etti ki bana. İki gün önce Koçhisar’da olan hadise. Çok

tesir etti. Düşündüm, yâhu bu otobüse adımını atanlar, bu işin farkındalar mıydı başında?.. Hiç farkında değildi. Ecel nasıl yakalıyor insanı.

Acaba neden böyle bir ölümle öldüler? Acaba otobüsün radyosunda, teybinde ne çalıyordu acaba? Gizli, Allah bilir. Bilmiyoruz... Arabesk miydi, küfür müydü, zina mıydı, suç muydu, kusur muydu?.. Bilmiyoruz.

Ama bir tanker, bir ateş, bir kıvılcım... Cayır cayır hepsi yanıyor, seyirciler seyrediyor, kurtaramıyor, ne yapsın? Kader... Ecel pençesine aldı mı bir insanı, ecelin pençesinden kimse kurtaramaz. Aslanın pençesinden kurtarırsın da ecelin pençesinden kurtaramazsın. Neden? Allah öyle yazmış.

Fitnelerden korunmuş olan mutludur. Koruyan kim? Allah. E korumamış, fitneye mübtela olmuş. (*Ve lemen übtüliye fesabera*) onun da vazifesi ne? Fitneye uğramayan insanın vazifesi:

“—Çok şükür ya Rabbi! El-hamdü lillâh beni fitnelere bulaştırmadın!” diye hamd ü senâ etmek, şükürler yapmak.

Bak biz şimdi şu anda el-hamdü lillâh camideyiz. Çok şükür ki günah yerinde değiliz. El-hamdü lillâh. Çok şükür ki Allah’ın evindeyiz, Allah’ın misafiriyiz. Evin sahibi Allah... Ev Allah’ın evi, kul Allah’ın kulu... Allah’ın davetlisiyiz. Minareden çağırdı müezzin Allah razı olsun:

“—*Hayye ale’s-salâh... Hayye ale’l-felâh!*” dedi, “Namaza gelsenize!” dedi “Haydi kurtuluşa, felaha gelsenize!” dedi, geldiniz.

El-hamdü lillâh, Allah davet ettirdi, siz de geldiniz. Ne mutlu ki evine sizi kabul etmiş. Alemlerin Rabbi Allah-u Teâlâ Hazretleri sizi evine çağırmış, kabul etmiş, kapısını açmış, içeri girmişsiniz.

Huzuruna da almış, secde etmişsiniz, rükû etmişsiniz, dua etmişsiniz; ne devlet, ne nimet, ne saadet... Bu Allah'ın bir lütfu.

Çamlıca'da, Emirgan'da, Boğaz'da, plajda, barda, pavyonda gezen mi kârlı, siz mi kârlısiniz? Allah'a hamd ü senalar olsun, yolunda olmanın kârı başka şeyle ölçülür mü? Finans kurumlarını verseler, bu kadar kârlı olamaz insan, el-hamdü lillâh...

Nimet içinde oldu mu insan ne yapacak? Şükredecek. Şükretti mi kazanır. Müslüman nimete erdi mi, şükreder, kazanır. Pekiyi, nimete mazhar olmaz da mübtelâ olursa, başına belâ çatarsa, gelirse?.. O da olur. Hem de en sevgili kullara en çok gelir.

Belâ, musibet en sevgili kullara en çok gelir. Peygamberlerin hayatları ibret... Evliyaullahın hayatları ibret... Sahabe-i kirâmın hayatları ibret... Onlar bizim gördüğümüz konforun yüz binde birini görmediler. Evlerinde su yoktu, sırtlarında kumaş yoktu, sofralarında türlü türlü nimet yoktu. Hastalıklarının tedavisine ilaç yoktu, hastane yoktu, doktor yoktu. Sıcaktan korunacak imkânları yoktu, soğuktan korunacak imkânları yoktu. Bir hurmayı birisi ağzında biraz emerdi, azıcık tad alırdı. Yanındaki arkadaşına verirdi, azıcık tad alırdı.

“—Ayy! İğrenirim ben başkasının ağzından çıkan şeyi yemeye...”

Bir kere müslümanın ağzı, o ayrı. İkincisi emmese ne yapacak, ölecek adam. Azıcık enerji alıyor, aç. Yok... Yakın zamana kadar böyleymiş. Şimdi her şey bollaştı. Şimdi bolluktan imtihan var. Eskiler kıtlıktan imtihan olmuşlar, biz de bolluktan imtihan oluyoruz. Bakalım şükür mü edeceğiz, küfran-ı nimette mi bulunacağız?.. Bakalım Allah’ın verdiği bu nimetlerin kadrini, kıymetini bilecek miyiz, yoksa farkında olmadan geçip gidecek miyiz?..

Fitnelerden kurtulan, saâddir. Saâid demek, saadet ehli demektir. Ama saadet, evlenen insanın saadeti demek değil. Onlar çok saadete erdiler, evlendiler. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım tavan arasına. Niye tavan arasına çıkıyorsun ya hu? İşte sana da Allah köşk versin, sen de çıkma bir kötü yere, neyse...

Yâni saadet sadece evlilik demek değil. Türkçede öyle sanılıyor. Saadet deyince evlenen iki kimsenin düğününü düşünüyor millet. Saadet aslında Allah’ın sevdiği halde ve yolda olmak demektir. Cennete gidecek yolda, cennete gidecek durumda olmak demektir.

İnsanlar ikiye ayrılır: Saâidler, şakîler... Veya saâidin çoğulu *süedâ*, şakînin çoğulu *eşkiyâ*... Ya *süedâ*dır ya *eşkiyâ*dır insan. İnsanlar iki grup. Birisi Allah yolundadır *süedâ*, saidler. Ötekisi Allah’ın yolunun zıddında, dışında, aykırı yoldadır; o da *eşkiyâ* veyahut şakî derler ona da. Allah yolunda değil, başı belâda, ahireti

mahvolacak demek yâni.

Fitnelerden korunan insana ne mutlu. O mutlu bir insandır, bahtiyar bir insandır. Neden? Fitne içindeki davranışında yanlış tarafta olursa, vebal getirici... Ahirette hesabı olacak.

Şimdi ben öyle acıyorum ki, şu İslam'ın dışındaki dinlerin papazları var, hahamları var, piskoposları var, patrikleri var, papaları var... Öyle büyük vebal altındalar ki. Milyonların veballeri omuzlarında... Öyle büyük vebal altındalar.

Peygamber Efendimiz SAS, Bizans imparatoruna mektup gönderdi, elçi gönderdi. Buyurdu ki:

“—Selâm olsun hidayete erenlere!” (*Es-selâmü alâ men'ittebaa'lhüdâ*) “Sana selâm olsun!” demiyor. Bizans imparatoruna selâm sana demiyor.

Öyle imparatora selâm verilmez, papaza selâm verilmez, papazın eli sıkılmaz, iyi temennilerde bulunulmaz. (*Es-selâmü alâ men'ittebaa'lhüdâ*) “Hidayete erene selâm olsun!” sen de er, sen de selâmete gir. Hidayete ermezsen bir şey yok demek yâni.

Selâm bile güzel, selâm bile ölçülü. Neden? Bir mü'min Allah'ın kızdığı insanla dost olamaz. Allah'ın sevmediği insanla el sıkışamaz, dost olamaz, seyyid diyemez, efendim diyemez. Derse, *Arş-ı Âlâ* sallanırmış korkusundan.

“—Ay, bu ne cür'etkâr insan ki Allah'ın sevmediği insana efendim dedi, seyyid dedi!” diye *Arş-ı Âlâ* sallanırmış. Hadis-i şerifte öyle

geçiyor. o sallantıyı biz duymuyoruz ama melekler korkudan patlıyorlar, çatlıyorlar.

Ne diyecek? (*Es-selâmü alâ men'ittebaa'l-hüdâ*) “Hidayete erersen selâm olsun sana, olmazsan sen bilirsin. Cehenneme kadar yolun var!” demek o zaman.

(*Eslim*) “Müslüman ol ya hu! Müslüman ol! İslam’a gir, kendine Allah’ın yoluna teslim et, Rasûlüllah’a teslim et, Kur’ân’a teslim et! İslâm ol, (*teslem*) selâmete erersin. Selâmete ermek istiyorsan İslam ol!”

“—E ben şimdi bu saltanatı nasıl bırakayım? Arabam var, makamım var, koltuğum var, hükmüm var, itibarım var, Hollanda’ya gidiyorum, Amerika’ya gidiyorum, falancaya gidiyorum, karşılıyorlar, merasim yapıyorlar, bilmem ne yapıyorlar!” deyip bırakamazsa bir insan, öyle bir veballi makamda oturan bir adam, bırakamazsa o tatları, o zevkleri, o safâları, o keyifleri; o itibarları bırakamazsa, kendisi bilir. İmtihanı kaybediyor. Hem Allah adamı, din adamı, hem Allah’ın emrine aykırı... Allah’ın dinine karşı. Allah’ın öğrettiği ahlaki esaslara aykırı.

Papaz, erkekle erkeğin nikahını kıymış Londra’da... Erkekle erkeğin, yanlış duymadınız! Erkekle erkeğin nikahını kıymış. Türkiye’ye turist gelmiş; şortlu, bikinili, mayolu, askılı askısız, üstüklü üstlüksüz... Yanlarında da bir adam var. Kim bu adam? Papaz... Papazla beraber gezintiye gelmişler.

Sen nasıl din adamısın? Sen nasıl bunların

yanında gezersin? Nasıl bu işe müsaade edersin? Nasıl ikaz etmezsin? Hakkı söyleyecek!.. (*Eslim, teslem*) “Müslüman ol selâmete erersin. (*Yü’tika’llàhu ecrete merreteyn*) Allah sana sevabını iki kat verir o zaman...”

Merreteyn niye? Hem sen müslüman olduğun için sevap alırsın, hem de mevki-makam sahibi olduğundan sen müslüman olunca, senin etrafındakiler de müslüman olacağı için onların sevabını alırsın. Müslüman olmazsan, hem kendi vebalin senin boynunda, hem de sana tabii olanların, sana bakanların, ağız açıp da senden haber gözleyenlerin, işaret bekleyenlerin vebali senin omuzunda ey falanca dinin yüksek adamı. Tepelere çıkmış da ferman okuyan adamı.

Fitneye bulaştı mı insan, yanlış iş yaptı mı çok vebal vardır. Al sana bir fitne. Müslümanlıktan evvel Hıristiyanlık vardı, Hıristiyanlıktan evvel Yahudilik vardı. Amma İslam geldi, ortalık karıştı, al sana bir fitne. Şimdi papazlar, hahamlar ne yapacak? İmtihan. Müslüman olacak... İmana gelecek... çünkü Allah yeni peygamber göndermiş. Musa AS’a onun zamanındakiler tâbî olmuştu, şimdi Musa AS’ın zamanı geçti. Peygamber Efendimiz’in zamanı geldi, devir devr-i Muhammedî SAS.

İsa AS gelmişti, o zaman havariler inanmıştı. Onun devri geçti. Şimdi devir, devr-i Muhammedî. Ondan sonra Musa’yı gönderen Allah, İsa’yı gönderen Allah (*aleyhimüs’salevâti ve’t-teslimat*) bütün peygamberleri gönderen Allah, şimdi Muhammed-i Mustafa’yı göndermiş.

Devir onun devri, iman edecek.

İman etmezse fitne işte. Al sana bir imtihan. İmkanları var, parası var, pulu var, makamı var, sarayı var, altını var, süsü var, ziyneti var, deb-debesi var, tantanası var... Hadi bakalım bırak! Bırakması lazım. Bırakmazsa ahireti mahv olur. Bırakırsa dünyadaki imkanlar muvakkaten elinden gider ama Allah daha fazlasını verir. Muvakkaten elinden gider, imtihan için... Muvakkaten elinden gider, Allah daha âlâsını verir.

Sahabe-i kiram çok sıkıntı çektiler. Hurmayı emdiler, aç yattılar, Peygamber Efendimiz'in evinde aylarca ocak tütmedi, yemek pişmedi. Ama o sahabe-i kiram her birisi fütuhattan sonra bir şehire vali oldu. Bu sefer de Allah izzet ve itibar verdi, imkân verdi. Ama değişmediler. Kıyafetini bile değiştirmediler. Yemek yiyişini bile değiştirmediler. Tevazuunu bırakmadı, sadeliğini bırakmadı. Allah'tan korktu. Beytûlmâl-i müslimînin bir akçesini boşa harcamadı. Ümmet-i Muhammed'in hizmetine verdi.

Çok kahraman insanlar, çok muazzam insanlar. Onların menakıbını okuyup öğrenmek lazım. Gözyaşlarıyla okumak lazım.

Gönlüne yerleştirmek lazım.

Sonra müslümanların arasında da gruplaşmalar oldu. Yanlış tarafı tutanlar oldu, doğru tarafı tutanlar oldu. Hz. Ali Efendimiz'in karşısına çıkanlar oldu. Hz. Osman Efendimiz'in konağını muhasara edip öldürenler oldu, şehid edenler oldu. Al sana fitne... Bir şeyler söylüyorlar tabii kendilerini haklı göstermek için bir laflar

söylüyordu. Mısır'dan geldiler, Hz. Osman'a karşı Medîne'yi doldurdular. Medîne ahalisinin gücü Hz. Osman RA'ı korumaya yetmedi. Hz. Hasan, Hz. Hüseyin Efendimiz kapısında nöbet tuttular yapmayın, etmeyin diye. Ama azgın bir kalabalık şehid etti. Hz. Osman RA'ı, Kur'ân-ı Kerim okurken, kanları Kur'ân sayfasının üstüne sıçrayacak şekilde şehid ettiler. Al sana bir fitne işte.

Kafir gelmedi Medîne'ye muhterem kardeşlerim. Mısır'dan o zamanın müslümanları geldi. Halifeye muhalifler geldi. Muhalif gruptan insanlar geldi.

Hz. Ali Efendimiz'i de muhalifler şehid etti, Haricîler, Haricî denilen insanlar. Yâni Peygamber Efendimiz'in damadı, emîrü'lmü'minîn, halîfe-i rasûlillah. Ona itaat etmediler, ona karşı çıktılar. Anlattı, karşılarına geçti haksızlıklarının anlattı. Al sana bir fitne. Demek ki müslümanların arasında da olabilir. Fitne çıktı mı, işin içinde olan çok tehlikede. Yanlış tarafı tutmuşsa çok vebal yüklenir.

“—Hocam eski zamanlardaki fitneleri bırak da bu devirde fitneler var mı?”

Evet, bu devirde de her yerde fitne vardır. Her yerde fitne vardır. Müslüman gözünü açacak, elini vicdanına koyacak, Kur'ân'a göre hareket edecek, sünnet-i seniyyey-i nebeviyyeye göre hareket edecek, fıkha göre hareket edecek; vicdanının sesini dinleyecek, öyle hareket edecek.

Öyle yapmıyor!.. Hem müslüman, hem

müslümanlara muzır faaliyetlerde bulunuyor. Kendisi müslüman, müslümanlara düşman grubun içinde, müslümanlara karşı faaliyette bulunuyor. Fitne işte bu. Müslümanlar haklı, bu onları haksız sanıyor. Sakal''bırakana kızıyor, başını örtene kızıyor, faiz yemeyene kızıyor, faiz günahtır diyene kızıyor, hapse atıyor. Al sana bir bela. Fitne yâni...

Eski ümmetlerden ateşe atmışlar bazılarını. Sen misin inanan? İnanıp da bizim atalarımızın dinini bırakan küstah! Gel bakalım, işte burada cayır cayır, hendekte ateşler, odunlar yanıyor. Ya hak dini bırakırsın, bizim batıl dinimize gelir, putlara taparsın; ya da seni ateşe adamcağız. Al sana bir fitne. Bak nasıl imtihan. Öyle derse imanı gidecek, doğru derse ateşe atılacak. Sen olsan hangisini yaparsın? İşte fitnenin içinde. Ayıkla pirincin taşını.

Bir kadını getirmişler, mü'min kadını. Kucağındaki yavrusuyla ateşin başına kadar.

“—Dinini değiştir! Eski dine dön! Hakiki imanı bırak, batıl yola gel!”

Kadıncağız çocuğuna bakmış, anne çocuğuna dayanamaz. Çocuğu için kendisini feda eder.

Tavuk köpeğin üstüne saldırır, civcive yanaştığı zaman. Neden? Annelik duygusu var. Çocuğunun yüzüne baktı, gül yanaklı bir bebek düşünün. Kucağınızda, kendi evladınız. Şurada cayır cayır yanan ateşten sıcaklığı yüzünü yakıyor. Dinini değiştir diyor birileri. Dedi ki:

“—Bu adamların dediği şeyi söyleyeyim de şu çocuk kurtulsun, yazık. Benim imanımdan dolayı

bunu da atacaklar benimle beraber ateşe!..”

Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki: Çocuk dile geldi:

“—Anne, imanını değiştirme!” dedi.

Çocuk dile geldi... Üç kişi bebekken konuştu diyor Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde. Birisi de bu...

Demek ki insan ölse de kalsa da imanı bırakmayacak. Onu anlıyoruz. Ama bu fitne işte. İnsan böyle bir duruma geldi mi bir fitnedir. Bir karışıklıkta hangi tarafı tutacak, doğru tarafı seçmek zor olduğu her olay fitnedir.

Ne mutlu fitnelerden korunmuş olana. Allah’ın fitneye maruz bırakmadığı, böyle bir imtihana maruz bırakmadığı insana ne mutlu. Ben dua ediyorum sevgili kardeşlerim. Ya Rabbi, ben zavallı, zayıf bir müslümanım. Benim zorlu fitnelere, imtihanlara uğratma diyorum. Zordur, kolay değil.

Düşünüyorum da Bosna’daki, Hersek’teki evlerin durumlarını, babaların durumlarını. Kendimi onların yerine koyuyorum. Dışarıda Sırp silah atıyor. İçeride çoluk-çocuğun, hanımım var. Kapıya dayanmış. Silahım yok. Ne yapacağım ben şimdi? İçeri girseler neler yapacaklarını düşünüyorum. Yâni işte al sana bir fitne.

Bosna-Hersek’teki kardeşlerimiz ne fitnelere uğradılar. Çeçenistan’daki kardeşlerimiz neler çekiyorlar, Keşmir’dekiler neler çekiyor. Cezayir’dekiler, Mısır’dakiler neler çekiyor. Gözümüzle görsek, bilsek ne kadar acırız. Nasıl

yüreğimiz parçalanır. Ne mutlu böyle şeylere maruz kalmayanlara. Ne mutlu fitnelerden korunmuş olanlara. Tamam, bu bir bahtiyarlık.

Peki uğrarsa, fitnenin içine girerse ne olacak? (*Ve nübtüliye fesabere*) “Fitneye uğradığı zaman da sabredip, tahammül gösterip, hak yolda durana ne mutlu!” Fitnenin içindeyse o zaman da sabır gerekiyor, sabır u tahammül gerekiyor.

Sonra? (*Fevâhan, sümme vâhan*) Bundan sonrası fitneden uzak değil, fitneye uğrayıp da Allah’ın istediği tarafı seçmiş olan, sabreden değil. “Ötekilere ne yazık, ne yazık onlara! Vay hallerine, vay hallerine ötekilerin!” diye Peygamber Efendimiz bildiriyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!.. Allah CC bu dünyayı imtihan dünyası olarak yarattığı için herkesin başına imtihan gelir. İmtihan her an devam eder. Şimdi bizim üniversitede kardeşlerimiz kâğıt gönderiyorlar bana, önümüzdeki pazar imtihanımız var hocam, dua edin, hayırlı bir yer olsun. Tamam... Allah size hayırlı bir yer nasib etsin, hayırlı tahsil nasib etsin, hayırlı evlat olun, hayırlı hizmetler yapın! Tamam... Amma İslam’ın imtihanı önümüzdeki pazar değil. İslam’ın imtihanı her gün, her saat, her dakika imtihandayız muhterem kardeşim!

“—Ne zaman bitecek bu imtihan?”

Bu imtihan, *Eşhedü en lâ ilâhe illa’llah, ve eşhedü enne*

muhammmeden abduhû ve rasûluhû diye ruhunu teslim ettiğin zaman Allah’a, o zaman

bitecek. O zamana kadar devam ediyor. “—Ne yapacağım hocam?” Allah’ın emirlerini, yasaklarını bileceksin. Her işte Allah’ın rızasını gözeteceksin. Tercihini Allah’ın rızası istikametinde yapacaksın muhterem kardeşim! Çeşitli olaylar gelir karşına. Adam der ki sana. “—Sana iki milyar para vereceğim, sen bu işi görme! İdare et vaziyeti, iki milyar para, rüşvet sana!” Hey Allah’ım! Evde kömür alacak param yok. Ekmeğin yanına katık alacak param yok. Şimdi ben bu iki milyarı alsam, bir araba alırım. Çoluk çocuğumu da şöyle yaparım, böyle yaparım!.. Alamazsın! Rüşvet haram!..

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:²

الرَّاشِي وَالْمُرْتَشِي فِي النَّارِ

(*Er-râşî ve’l-mürteşî fi’n-nâr*) “Rüşveti alan da, veren de cehennemdedir.” Alan nasıl oluyor? Veren olduğu için oluyor. Veremezsin de... Ya, İslâm öyle kısıktırak bağlıyor insanı. “—E benim işim sıkıştı ya hu! Şimdi ben ne yapacağım?” Veremezsin! Çünkü rüşveti veren olmayınca, alan ne yapacak? Burnu yerde sürtecek. Rüşveti vermek de günah. Bizim bir arkadaşımız, hoşuma gider, Allah selâmet versin, hududa gelmiş. Huduttaki gümrükçüler müşkülât çıkartıyorlar. Olmaz, geçemezsin, bilmem ne, senin paran yok mu, bilmem ne...

Rüşvet istiyorlar yâni. Onun da hiç haksız bir

² Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.295, no:2026; Taberânî, *Mu’cemü’s-Sağîr*, c.I, s.57, no:58; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.284, no:3314; Gümüşhaneyî, *Levâmiü’l-Ukûl*, c.III, s.344.

şeyi yok. Dürüst, duvar gibi, kale gibi sağlam. Haksız, haram, yanlış hiçbir şeyi yok. Oturmuş şöyle kenara.

“—Niye oturuyorsun?” demişler

“—Siz bu işi yapmayacak gibi görünüyorsunuz. Ben de rüşvet vermeyeceğim, oturacağım böyle!” demiş. “Otururum, vermem. Yıllar geçse vermem!” demiş.

“—Sen geç!” demişler. Neden? Vermeyecek rüşvet.

Buna benzer çeşit çeşit, muhtelif muhtelif imtihanlar gelir insanın başına. Çeşitli imtihanlar gelir, işte o fitnedir. O fitnede Allah’ın rızasına aykırı iş yaparsa günahkâr olur. Sabreder de Allah’ın rızasına uygun hareket ederse, meşakkatli, zor da olsa kazanır.

Sabretmeyenlere, günaha bulaşanlara da yazıklar olsun! Vay onların hallerine, vay onların hallerine!.. Evet, dünyada küçük bir menfaat kazanır ama vay onların ahirette başlarına geleceklere. Dünyada da çektirir Allah.

Muhterem kardeşlerim! Suçlu, günahkâr, haramzade insanları takip edin, hayatlarını inceleyin, ölümlerine bakın! Mutlaka Allah dünyada da verir. Dünyada da komaz. İntikamını dünyada da alır, ahirette de alır. Nemrud’un hali ne olduysa, Firavun’un hali ne olduysa, bu küçük nemrudcukların, firavuncukların hali de öyle olur, çare yok.

b. Düşük Çocuğun Anne Babasını Cennete Sokması

İkinci hadise geçelim:

Hz. Ali Efendimiz'den Hatîb-i Bağdadi rivayet etmiş. İbn-i Mâce'de ve Hakîm-i Tirmizî'de var.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِنَّ السَّقْطَ لَيَرَاغِمُ رَبَّهُ إِذَا أُدْخِلَ أَبْوِيهِ النَّارِ
فَيُقَالُ أَيُّهَا السَّقْطُ الْمُرَاغِمُ رَبَّهُ أُدْخِلْ أَبْوِيكَ
الْجَنَّةَ فَيَجْرُهُمَا بِسَرَرِهِ حَتَّى يُدْخِلَهُمَا الْجَنَّةَ

RE. 100/7 (*İnne's-sıkta leyurağimu rabbehu, iza dehale ebeveyhi'n-nar, feyukalü: Eyyühe's-sıktü'l-merağimü rabbehû edhil ebeveyke'l-cenneh, feyecürruhüma bi-sererihi hattâ yudhilehume'lcenneh*)

Sıkt düşük demek. Doğum zamanı kemâle ermeden rahimden ölü doğan çocuğa *sıkt* derler. Düşük diyoruz, düşük yaptı kadın. Yâni bebeğini normal dünyaya getiremedi, bebeği vaktinden evvel ölü olarak doğdu. Ya azaları teşekkül etmiş, ya biraz daha erken, ya biraz daha sonra, neyse... Düşük...

(*İnne's-sıkta leyurağimu rabbehu, iza dehale ebeveyhi'n-nar*) “Annesi babası, dünyadaki kusurlarından dolayı cehenneme atılınca. Müslüman ama dünyadaki kusurlarından dolayı cehenneme atılınca, Rabbine ısrarla dua eder. Rabbine (*yurâğimü*) demek, Allah'ın emrine

³ İbn-i Mâce, Sünen, c.V, s.93, no:1597.

rağmen, öyle yapma ya Rabbi diye ısrar etmek demek yâni. Ona rağmen, Allah'ın istediğine, hükmüne, emrine rağmen, “Ya Rabbi! Atma işte bunları cehenneme!” diye ısrar eder yâni.

Neden? Ana babasına acıdığı için. Onlar cehenneme düştü diye, yanacaklar diye acıdığından Rabbine yalvarır, yakarır, ısrar eder, değiştirtmeye uğraşır yâni. (*Feyukâlû*) “Onun üzerine ona denilir ki:

(*Eyyühe's-sıktü'l-merağımü rabbehû*) “Ey Rabbi ile böyle işi değiştirmek için uğraşıp duran düşük bebek! (*Edhıl ebeveyke'lcennete*) Haydi ana-babanı sok cennete!” denilir.

(*Feyecürrühüma bi-sererihi*) “Göbek bağıyla ana-babasını çeke çeke, (*hattâ yudhilehüme'lcenneh*) cennete sokuncaya kadar getirir, cennete sokar.”

Burada ne vardır? Sıhhatli bir şekilde çocuğu doğmadan, düşük yapan ve bundan dolayı üzülen anne-babalara bir müjde, bir teselli var. Yâni Allah-u Teâlâ Hazretleri acı bir olayı insanın başına getiriyor ama, sabrederse onu da mükâfatlandırıyor. Acısının karşılığını mükâfatlandırıyor. Hikmetinden sual olmaz.

Evet insanın başına çeşitli musibetler gelebilir. Mesela bir musibet nedir? Gözlerin kör olması. İki gözü kör. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki: “İki gözü kör olan bir kimse sabrederse, Allah bir insanın iki gözünü aldı mı onun mükafatı cennetten başka bir şey değildir!” cenneti verecek. Bazen böyle olur. Bazen daha başka bir üzüntü gelir, daha başka bir sıkıntı gelir.

Eyyub AS'ın çoluk-çocuğu ölmüş. Eyyub AS'ın malı-mülkü elinde çıkmış. Sürüleri telef olmuş. Eyyub AS'ın sıhhati bozulmuş, her tarafı cılık yara olmuş, muazzam hastalıklara düşmüş, senelerce çekmiş, sabretmiş. Bak peygamber hem de Allah'ın sevdiği bir peygamber. (Ni'me'l-*abd*) diye Kur'ân-ı Kerim'de medhettiği bir peygamber. Bu sıkıntılar başına gelmiş.

Buradan şunu anlıyoruz, buna benzer sıkıntılar Allah'ın sevdiği kullarına da gelir. Yâni, “Allah beni sevmiyor da ondan mı başıma geldi?” diye düşünmek yersizdir. Başa geleni sabırla karşılamak lazım. Tahammül etmek, kadere rıza göstermek lazım. Edepli olmak lazım, edepsizlik etmemek lazım!

Bizim bir talebemiz vardı. ocuğu doğdu. Çok güzel bir ocuk. Yâni hakikaten yanakları pembe gül yaprağı gibiydi. Ben o kadar güzel ocuk görmedim. Ziyaret ettik, mübarek olsun dedik filan. Bir hafta, on gün geçmedi ocuk öldü. Ne yapalım?.. Doğduktan sonra öldü bu da. Kimisi doğmadan düşük oluyor. O da doğduktan sonra öldü. Kız oynattı. Şaşırdı, sapıttı, öyle laflar söylüyor ki burada söyleyemem. Tahammül edemedi. Kadere isyan etti. Allah'a karşı geldi. Öyle laflar söyledi. Cezasını çekti, belasını buldu yâni, imtihan...

Bu bir misaldir, insanın bu dünya hayatında başına üzücü olaylar gelebilir. Herkesin başına gelebilir. Evliyanın da gelir, enbiyanın da gelir, sülehanın da gelir, eşkıyanın da gelir, kâfirlerin de gelir, mü'minlerin de gelir. Bu hayatın cilvesi, kaderin cilvesi diyoruz. Kaderin

cilvesidir bu. Bazen öyle bazen öyle bir şeyler olur. Bazen iyi olur, bazen kötü olur.

İyi olunca Allah’a iyi kulluk edeceksin de, hoşuna gitmeyen bir şey gelince isyan mı edeceksin? Öyle şey olur mu? Böyle müslümanlık olur mu, böyle sadık kulluk olur mu? Nasıl olacak? Her hâl ü kârda, *fi’l-mekrehi ve’l-menşatı*, sevinçli zamanda da üzüntülü zamanda da Allah’a bağlılığını sadıkane devam ettirecek, vefalı kul olacak. Kaderin cilvesinden dolayı edepsizliğe kaymayacak. İyi müslümanın vasfı budur, kadere rızadır.

Tasavvufta da en yüksek makamlardan birisi rıza ve teslimiyet makamıdır. Ne demek rıza ve teslimiyet makamı? Dervişin başına gelen hadiselerde Allah’ın kaderine razı olması ve teslimiyet göstermesidir. Asi olmaması, edepsizlik yapmamasıdır. Bu bir terbiye işidir. Bu terbiyeye sahip oldu mu insan, Allah o kulu sever, yüksek bir makamdır.

Tabii temenni ederiz ki Allah cümlemize afiyet versin. Sıhhat versin, huzur versin, saadet versin, zenginlik versin, bolluk versin, ferahlık versin, ama bir cilve-i rabbaniye olarak, bir kaderin cilvesi olarak üzücü bir şey de başa gelirse, insan metin olmalı, sağlam durmalı, edebini muhafaza etmeli, sabretmeli. O zaman kazanır. Yâni belâda kazanma kapısı sabırladır. Nimette kazanma kapısı, şükürledir. Nimeti başkalarına da verip, nimetin şükrünü eda etmektir.

Allah zenginlik vermiş.

“—Yâhu ben falanca köyden çıktım. O köydeki

öteki komşularım hala çift sürüyor, güneşin altında sıkıntı çekiyor, on beş dakikalık mesafeden sırtıyla su taşıyor, mahrumiyet içinde yaşıyor. Allah bana neler verdi, çok şükür, el-hamdü lillah. Şu bolluğa bak, arabam var, evim var, param var, pulum var, buzdolabım var... Nimet tabii; hem şükredecek, hem de etrafındakilere verecek. Yoksulların halinden anlayacak. Yoksulları arayacak, bulacak. Gözyaşları içinde onlara da kendi imkânlarından verecek. Dinimizin emri bu.

Dinimiz mutluluğun, nimetlerin dağıtılmasını, tasadduk edilmesini, verilmesini emrediyor. En aşağı çizgisi, zekâttır. Malının, parasını kırkta birini verecek. Kırk koyununun bir tanesini verecek. Bilmem ziraat mahsulünün onda birini verecek ve saire... Ölçüsü var, fıkıh kitaplarında yazıyor. Aşağı ölçüsü budur. Yukarı ölçüsü kulun aşıklığına bağlı, sadıklığına bağlı, Rabbin'e, Mevlası'na sevgisine bağlı. Kimisi malının hepsini verir, kimisi yarısını verir, kimisi dörtte birini verir. Kimisi kendisinin geçineceği kadarını ayırıp, çoğunu verir. Kimisi çoğunu kendisine ayırır, azını verir.

Kimisi de olmadığı halde verir. Kimisinin de hiçbir şeyi yoktur,

başka şeylerle cömertlik yapar.

Cömertlik üç çeşittir. Mal cömertliği. Malın vardır verirsin. “—Allah razı olsun senden!” dedirtirsin, sevindirirsin.

İkincisi: ten cömertliği. Ten ne demek Farsça'da, vücut demek. Ten cömertliği ne demek?

Hizmet etmek demek. Hizmet edersin. Paran yok, fakirsin, tamam anladık, fakirsin. Camiye erken gelir, camiye süpürür, camları siler, bahçeyi tanzim eder, yüz numarayı temizler. Ne var yüz numarayı temizlemekte? Dün ben yolcuydum, bir yüz numaraya girdim, baktım pis. Temizledim... Ne olacak?.. Bizden önceki dervişler nasıl temizlemiş, ben de temizledim. Hoşuma da gitti yâni yüz numara temizlemek güzel de oluyor. Pisliği izale ediyorsun, temiz oluyor ortalık. Senden sonra gelen tertemiz yere geliyor.

“—Burada bir efendi insan hacetini görmüş de gitmiş!..” diyor.

Öteki türlü olan da:

“—Hay Allah müstehakını versin be! Hiç medeniyet görmemiş mi benden öncesi şu adam. Şuranın haline bak, berbat etmiş!” diyor.

Beyaz fayanslarla yüz numara yapıyorsun, görgüsüz birisi geliyor, Allaaah! Ya hu ben burayı tertemiz, çiçek gibi, saray gibi güzel yaptım. Sen niye pisletiyorsun? İşte su, işte delik, be adam, niye söyletiyorsun insanı! Terbiyesiz! O da görgüsüzlük tabii. Evet...

Hayrı başkasına da yaparsa, nimeti başkasına da dağıtırsa Allah sever. Öyle yapmak lazım. Olmayan işte Allah onu fakirlikle imtihan ediyor. Sen ver, sen sevindir. Önce ana-babaya yapılır iyilik. Anne, baba... Çocuk zengin, anne-baba yoksul. Olmaz. Anne babasına bakacak, edecek, memnun edecek, duasını alacak. Sonra akrabaya yapılır.

Akrabaya yapılan iyiliğin adı mühim bir şeydir bu, bölümdür fıkıh kitaplarında. *Sıla-i rahîm* derler. *Sıla-i rahîm*, akrabayı gözetmek demek. Millet *sıla-i rahîmi* sadece gidip akrabayı ziyaret sanıyor. *Sıla-i rahîm* yapmak. Yâni köye gidecek, dayının amcanın elini öpecek:

“— *Selâmün aleyküm!*”

“— *Ve aleyküm selâm...*”

Ondan sonra otobüse atlayıp gelecek. Öyle değil!.. *sıla-i rahîm* kesenin de ağzını açıp, ihtiyacını görmek demek. Sıla Arapça’da bağış demek. Sıla, bağış demek, atıye demek, ikram demek, hediye demek yâni. *sıla-i rahîm* akraba fakirse, maddi ihtiyaçlarını da görmek demek. Akrabadan devam edecek, ondan sonra da artık bütün mü’minlere hatta bütün insanlara hatta bütün can sahibi mahluklara.

Birisi geldi Peygamber Efendimiz’e -hoşuma gidiyor- “—Ya Rasûlallah!” dedi, “Ben kuyudan su çekiyorum.”

Kuyudan insan bir defa su çekerse bir şey olmaz. Çok su çekti mi buraları kızarır insanın. Sonra buraları şişer sonra bu şişikler patlar, yara olur. Çekemez olur insan fazla suyu çekti mi...

“—Ben kuyudan su çekiyorum yâ Rasûlallah! Hazneye boşaltıyorum. Bizim develer su içsin diye. İhtiyar, uyuz, sahibi tarafından işe yaramaz diye salıverilmiş develer falan geliyor, onlar da su içiyor. Bunda bana bir hayır, bir şey var mıdır?” dedi.

Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

“—Evet onun da ciğeri yanıyor ya susuzluktan. Onu da sulamaktan sana fayda var!” dedi.

Demek ki hayvana bile insan iyilik yaptı mı, sevap kazanıyor.

Hani kadıncağızın birisi bir köpeğe pabucunu daldırmış, aşağıdan suyu çıkartmış, içirmiş de cennetlik olmuş. Ya... kuşlara, kedilere, köpeklerle, mahlûklara dahi müslüman iyi davranır. Müslümandan iyi çevreci olmaz. İhramın yasaklarından birisi nedir? Harem-i şerifin otlarını bile yolmak haramdır. Yaprığını bile kopartamaz. Bak ne kadar çevreci müslüman. Çevreciler gelsin de İslam’dan çevreyi öğrensinler. Çevrenin nasıl korunduğunu öğrensinler. Bir ağacın sadaka-i cariye olduğunu bilmesi lazım.

Hakikaten biz iyi müslüman değiliz yâhu! Altmış milyon müslüman Türkiye’de, altmış küsür milyon. Ben yuvarlak hesap söylüyorum. Altmış milyon müslüman... Şimdi ben iki gün önce Konya’daydım. Şöyle bir dolaştım. Oradan Ereğli’ye... Aksaray’dan, Hasan Dağı’nın yanından Ankara’ya, buraya geldim. Çırılçıplak dağlar. Ay, çok utandım yâhu! Dağları çıplak görünce, gözlerimi kapatmak icap edecek gibi geldi. Olur mu öyle yâhu?

Oradaki tanıdıklar anlatıyorlar. Hasan Dağı’nda, oradaki dağlarda eskiden ağaçlar varmış. Kökleri şimdi böyle insan kavrayamayacak kadar kökleri varmış hala da oradan biliyormuş. Kesmişler, kesmişler, yerine yenisini dikmemişler. Dağlar çıplak. Topraklar kaymış gitmiş. Çıplak...

Şimdi benim elime fırsat geçerse, geniş araziler alacağım. Bin dönüm, beş bin dönüm, on bin dönüm... Ondan sonra bir de böyle toprağı delme makinası icad edeceğim. Kafamda var. Gır gır gır gır gır toprağı deleceğim. Değirmenle çeker gibi çekeceğim onu. Oraya kamyonla toprak taşıyacağım. Dağlara ağaç dikeceğim.

Çıplak dağları yemyeşil yapmak... Bu dinimizde Allah'ın Peygamber Efendimiz'in sevdiği, sevap verdiği bir şey. Hem Allah bu kadar sevap vermiş, sadaka-i cariyesi oluyor bir ağaç, ağaç dikenin sadaka-i cariyesi oluyor. Ölümden sonra da sevap kazanmasına sebep oluyor. Hem de müslümanların memleketi çöl... Müslümanların memleketi ağaçsız... Müslümanların ormanları tahrip oluyor.

Müslümanların hayırla ilgisi yok ki hepsi kahvede. Tavla, domino, poker, bilmem ne... Şimdi televizyon, telefisyon affedersiniz. Televizyon değil, telef-isyon, telef etme makinesi. Zamanı telef etme makinesi. Hepsi böyle hipnotize olmuş gibi televizyonun karşısında... Hipnozite de oluyor.

Bir arkadaş geldi şimdi cemaatin içinde. Televizyona birisi çıkmış. Hıristiyanlardan bir program, hipnotize olmuş arkadaş. Olur tabii. Hakikaten de hipnozite oluyor. Hiptonize olmak diye bir şey var. Hipnotize olur insan, ondan sonra nasıl çözeceğim hipnotize oluşu diye uğraşırsın. Ötekiler tilki gibi, domuz gibi bilir onları. O programları yapanlar, dinleyenleri hipnotize edeceklerini bilirler. Çünkü senden, benden daha çok okuyorlar. Senden, benden

her şeyi daha iyi biliyorlar. Öyle yaparlar. Allah korusun, Allah şerlerinden korusun...

c. Aranızda Selâmı Yayın!

Şimdi geldik üç tane hadis-i şerif peş peşe, aynı konuda, selâmla ilgili... Hepsini sırayla okuyacağım.

Sekizinci hadis-i şerif. Buhârî *Edebü'l-Müfred*'inde Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّ السَّلَامَ اسْمٌ مِنْ أَسْمَاءِ اللَّهِ تَعَالَى وَضِعَ
فِي الْأَرْضِ فَأَفْشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ

RE. 100/8 (*İnne's-selâme ismün min esmâi'llâhi teâlâ, vudıa fi'lardı, feefşü's-selâme beyneküm*)

(*İnne's-selâme ismün min esmâi'llâhi teâlâ*)
“Selâm Allah-u Teâlâ'nın isimlerinden biridir.”
Biliyoruz hepimiz, Kur'ân'da geçiyor:

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ

(*Huva'llâhü'llezî lâ ilâhe illâ hû, el-melikü'l-kuddûsü's-selâm*) [O, öyle Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir tanrı yoktur. O, mülkün sahibidir, eksiklikten münezzehtir, selâmet verendir. (Haşr, 59/23)

İsimlerinden biliyorsunuz, hep duyduğunuz...

⁴ Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.343, No: 989.

“Selâm Allah’ın isimlerinden bir isimdir. (*Vudîa fi’l-ard*) Yer yüzüne bu isim konuldu.” *Vudîa* da okunur, *vadaa* da okunur. Mâlûm ve mechul olarak. (*Feefşü’s-selâme beyneküm*) “Aranızda selâmı yayın!”

Şimdi biz müslümanlar birbirimize karşılaştığımız zaman ne diyoruz? (*Es-selâmu aleyküm*) diyoruz. Selâm Allah’ın isimlerinden bir isim, aynı zamanda yeryüzünde selâmlaşma kelimesi olarak bize ikram edilmiş. Biz böyle selâmlaşıyoruz:

“—Es-selâmu aleyküm!”

(*Es-selâmu aleyküm*) ne demek? “Allah’ın selâmı; dünyada, ahirette, her zaman sana nasib olsun! Sen selâmette ol. Dünyada hastalık görme, dert görme, üzüntü çekme, sıkıntıya uğrama, fitneye uğrama... Ahirette de cehenneme düşme, azaba uğrama, cennete gir. Dârü’s-selâm olan cennette mutlu, bahtiyar olarak yaşa!” demek.

“—Aaa, bu kadar uzun söz bu lafın içinde mi?”

Evet, bu kadar uzun mânâsı var selâmın. Daha da uzundur ama ben kısa kesiyorum. Onun için biz ne diyoruz birbirimize?

“—Es-selâmü aleyküm!”

“—Es-selâmü aleyküm ve rahmetu’llâh!”
veyahut;

“—Es-selâmü aleyküm ve rahmetu’llâhi ve berekâtühû!”

Arttırdıkça sevabı artar. Bu birinci hadis-i şerif. Buharî’de Enes RA’dan...

d. Selâm Mü'minlerin Selâmlaşmasıdır

İkinci hadis-i şerif, yine selâmla ilgili.

Bunu da Ebû Hüreyre RA'dan Taberani rivayet etmiş. İbnü'lCevzî de mevzuatta zikretmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِنَّ السَّلَامَ اسْمٌ مِنْ أَسْمَاءِ اللَّهِ تَعَالَى وَضَعَهُ
فِي الْأَرْضِ تَحِيَّةً لِأَهْلِ دِينِنَا وَأَمَانًا لِأَهْلِ
ذِمَّتِنَا

RE. 100/9 (*İnne's-selâme ismün min esmâi'llâhi teâlâ, vadaahû fi'l-ardı, tahiiyeten li-ehli dîninâ, ve emânen li-ehli zimmetinâ*)

(*İnne's-selâme ismün*) demek lâzım veyahut devam edecekse (*İnne's-selâme'smün*) diye hemze-i vasl olduğunu göstermemiz lazım. Bilmiyor sanmayın yâni. Banta giriyor. Bak biliyoruz hemzei vasl'ı bile.

(*Vadaahû fi'l-ard*) Burada mutlaka mâlum sigasıyla okunması lâzım, hû zamiri geldiği için. “Yeryüzüne Allah onu koymuştur, indirmiştir yâni, nasib etmiştir, al diye insanlara vermiştir. (*Tahiiyeten li-ehli dîninâ*) Bizim dinimizin selâmı olarak Allah yeryüzüne onu indirmiştir, bu selâm sözünü.” Allah indirmiştir. Görüyor musunuz?

“Bizim dinimizin mensupları için selâmdır;

⁵ Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.396, no:2287; Taberânî, *Mu'cemü'sSağîr*, c.I, s.135, no:203.

(ve emânen li-ehli zimmetinâ) bizim himayemizdeki, İslâm ülkelerindeki ehl-i zimmet denilen gayri müslimler için de bir emandır bu.” Yâni, bizim himayemizde olanları da biz Sırplar gibi yapmıyoruz, Ruslar gibi yapmıyoruz.

Yedi asır Ermeni’yi, Rum’u; bakmışız, öldürmemişiz. Medeni milletiz, imanlı milletiz. Kesseydik bir tanesi kalır mıydı yâhu? Bize karşı gelecek Sırp mı kalırdı, Rus mu kalırdı, Ermeni mi kalırdı?... İnsanlık göstermişiz, şimdi onlar hayvanlardan aşağı iş yapıyorlar. Onun için, hem mü’minler için selâmdır, hem de aramızdaki, himayemizdeki gayr-i müslimler için de bir emandır bu selâm!

Bunu Ebû Hüreyre RA’dan Taberânî rivayet etmiş, İbnü’l-Cevzî de mevzuatta zikretmiş, şimdi oraya geleceğim. Söyleyecek lafım var, ağzımda, kursağımda. Onu sonra söyleyeceğim.

d. Önce Selâm Veren Daha Üstündür

Üçüncü hadis-i şerif.

Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan Taberanî rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِنَّ السَّلَامَ اسْمٌ مِنْ أَسْمَاءِ اللَّهِ وَضَعَهُ فِي الْأَرْضِ
فَأَفْشَاهُ فِيكُمْ فَإِنَّ الرَّجُلَ إِذَا سَلَّمَ عَلَى الْقَوْمِ

⁶ Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.X, s.182, no:10391; Beyhakî, *Şu-abü’l-İman*, c.VI, s.432, no:8782; Buhârî, *Edebü’l-Müfred*, c.I, s.358, no:1039.

فَرَدُّوا عَلَيْهِ كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ فَضْلٌ دَرَجَةٍ لِأَنَّهُ
ذَكَرَهُمْ فَإِنْ لَمْ يَرُدُّوا عَلَيْهِ رَدَّ عَلَيْهِ مَنْ هُوَ
خَيْرٌ مِنْهُمْ وَأَطِيبُ

RE. 100/10 (*Inne's-selâme ismün min esmâi'llâhi teâlâ, vadaahû fi'l-ardı, fe'fşûhü beyneküm; feinne'r-racüle'l-müslime izâ selleme ale'l-kavmi, fereddû aleyhi, kâne lehû aleyhim fadlû derecetin zekkehüm, fein lem yeruddû aleyhi redde aleyhi men hüve hayrun minhüm ve atyebü.*)

(*Inne's-selâme ismün min esmâi'llâhi teâlâ*)
“Selâm Allah-u Teâlâ'nın isimlerinden bir isimdir. (*Vadaahu fi'l-ard*) Allah onu yeryüzüne koymuştur. (*Fe'fşûhü beyneküm*) Selâmı aranızda yayın!” *Efşû* demek, ifşa edin, yayın; *Selâmün aleyküm*'ü çok deyin, yaygınlaştırın demek.

Bizim Saadettin Ökten kardeşimiz var profesör, çok kibar, mimar profesör. Röportaj yapmış bizim dergilerimizde kardeşlerimiz. Eski İstanbul çok iyiydi diyor başlıkta, orası enteresan. Herkes birbirine selâm verirdi diyor. Küçük bir nokta gibi görünüyor ama bu ne demek? Eski istanbul'un insanları kibardı, Osmanlı efendisiydi, herkes centilmen diyeceğim ama demiyorum ha, demedim. Çünkü yabancı kelime kullandık mı yüz bin lira ceza veriyoruz Hak-yol Vakfı'na. Demedim... Yâni çok kibar insandır eskiler. Çelebi idi, selâm verirlerdi.

Şimdikiler çelebi değil. Ben olsam daha ağır konuşurum ama onu da konuşmuyorum. Şimdikiler yontulmamış. Selâm ver be! Allah'ın selâmı... Vermiyor. Verirsen almıyor:

“—*Es-selâmu aleyküm!*” diyorsun, “*Günaydın!*” diyor.

Hoppala yavrum yaz geldi... Selâmın karşılığı olur mu günaydın? Tünaydın? Hay sen tavuk kümesinde tüneyeydin. Ne bu böyle?.. Selâma karşı çıkartılmış karşı teklifler bunlar:

“—Selâm vermeyin, böyle deyin!”

Niye böyle deyim, bunda ne var? Günaydın... Ha öyle mi güneşli. A hava biraz bulutlu ama günaydın. Öyle şey olur mu?

Tünaydın. Bir kere *tün* kara, aydın değil. *Tün* gece demek. Tünaydın değil, *tünkara* diyeceksin, doğruyu söylemek istiyorsan.

Günaydın, tünaydın. Öyle şey yok, *Es-selâmu aleyküm!*..

(*Feinne'r-racüle'l-müslime izâ seleme ale'l-kavmi*) “Müslüman bir kimse bir topluluğa selâm verdi mi, (*fereddû aleyhi*) onlar da selâmı alıp (*Ve aleyküm selâm ve rahmetu'llah*) diyerek selâmın karşılığını verdiler mi, (*kâne lehû aleyhim fadlû derecetın zekkerehüm*) bu selâmı veren adama Allah üstünlük verir.”

Selâm verilenlerden daha üstün bu, selâm verdi çünkü. Onlara hatırlatmış oldu selâmlaşmayı, ötekiler de selâmı aldılar.” İlk bu işi başlattığı için bunun üstünlüğü olur, fazlı olur, üstünlüğü olur.

(*Fein lem yeruddû aleyhi*) “Adam ilerici, senin selâmün aleyküm’ünü beğenmedi, gerici selâmı diye. Selâm vermedi, sustu. Susuyor bazısı. Müdür filansa hele, senin de işin varsa, dilekçeyle falan geldiysen, “Selâmün aleyküm!” dedin mi, allaaaah. Kaşlar çatılıyor, surat buruşuyor, kırışıyor, bilmem ne, filan... Şöyle bakıyor filan, “Günaydın!” diyor. Böyle ısıtır gibi. Uzaktan ama sanki ısıtıyormuş gibi. Almadı veyahut selâmı, almadı. (fe illem yeruddu aleyhi) Selâm verene, selâmı almazlarsa, (*redde aleyhi men hüve hayrun minhüm ve atyebü*) ondan o selâmı almayandan veya almayanlardan daha hayırlı olan, daha hoş olanlar selâmı alır.

Daha *tayyib* olanlar alır.”

Kim alır ya hu? Müdürün odasında ben vardım, elimde dilekçeyle girdim içeri. Müdür selâmı almadı, gerici diye beğenmedi, sakalımı da beğenmedi. Selâmımı da beğenmedi. Kıyafetimi de beğenmedi.

Kızıyor adam, beğenmiyor. Selâmımı almadı. Kim alır ya hu orda da başka kimse yok. Senin görmediğin varlıklar var. Melekler var. Melekler alır selâmı. Görünmeyen mahlukları alır Allah’ın.

Evet aziz ve muhterem kardeşlerim, üç selâm. Selâm çok önemlidir. Selâmı Allah indirmiştir. Selâmı Peygamber Efendimiz tavsiye etmiştir. Selâmı yayın diyor. Selâmlaşacağız. Amma selâm kuru bir kelam değildir. Selâmın icabı muhabbettir. Muhabbetli olacağız.

Şimdi burada bir mesele çıkıyor ortada. Gümüşhaneli Hocamız bu işleri bilerek yapıyor. Şimdi

alim ya, hadis alimi ya; kendisi kitaplara ismi yazılmış bir alim. Dünya üzerindeki ilim erbabının tanıdığı bir alim, bu kitabını okuduğumuz şahıs. Şimdi bu kitabı çok tenkid ederler.

Bizim İlahiyat Fakültesi'nde talebemiz vardı. Tabii talebe oldu, mezun oldu, akıllıca bir şey, zeki. Sonra asistan oldu, doçent oldu filan. Şimdi derse giryormuş, ders konusu olarak bizim Râmuz'dan mevzu hadisleri, mevzu hadistir diye onları alıyormuş, bak diyormuş Râmuz şöyle, böyle, filan... Yâni aleyhinde konuşuyormuş. Bizim talebeleri üzüyormuş, filan.

Şimdi ikinci rivayeti, Ebû Hüreyre'den olan rivayeti, İbnü'l-Cevzî mevzuat kitabında zikretmiş. Yâni demek istiyor ki bu hadis mevzudur. Ama bizim Hocamız da hem ondan evvel Buhari'den bir rivayeti aldı hem de ondan sonra yine Taberanî'den bir rivayeti aldı. Bu hadisin mevzu olmadığını, doğru olduğunu ispat için üçünü peş peşe koydu ki yâni bazısı buna mevzu diyorsa da ben buna katılmıyorum. Mevzu değildir yâni uydurma hadis değildir demiş oluyor. Gümüşhaneli Hocamız'ın metodu budur.

Şimdi hadisler konusunda insanların tutumları farklıdır.

Bazılarının suyu çok sert olduğundan her şeyi hemen reddederler. Bazıları da yumuşaktır. Tasavvuf erbabı yumuşaktır, bazı alimler de İbnü'l-Cevzî sertlerinden biridir. Suyu çok serttir. Herkese çatar, herkesi şey yapar. Şu mevzudur, bu mevzudur, uydurmadır, uydurmadır. Çizer yâni. Coğunu dışlamaya çalışıyor.

Onun mevzudur dediği birçok hadisi imam Suyutî gibi birçok alimler almışlardır, kaynaklarını göstermişlerdir. Bakın o mevzu diyor ama mevzu değil demişlerdir. İbnü'l-Cevzî gibilerin devamı Suud'dadır. Suudi Arabistan'dadır. Aman Allahım, o Mekke'de o Medine'de vaazları bir dinleseniz. Nelere çatarlar, neleri reddederler. Hep aynı şey. Hep aynı şeyler. En çok çattıkları şeylerden birisi tasavvuftur. Yâhu şunun eğrisini doğrusundan ayır mübarek. İyisi de var, kötüsü de var. Sağlamı da var, çürüğü de var. Tasavvufa çatarlar, İmam Gazali'ye çatarlar, İmam-ı Azam Efendimiz'e muazzam çatarlar. Ve saire, ve saire. İşte bizim Hocamız da demiş oluyor ki: Bak bir rivayette böyle diyorlar ama öteki rivayette sağlam demiş oluyor. Bu da bilinsin. Böyle olduğu.

Tabii bu mübarekler mevzu hadis, uydurma hadis, hadis diye uydurulmuş yalan sözler... Bunları biliyorlardı. Kitabı yazan alim insan, büyük alim. Ama kanaati yumuşak. Yâni başka kaynaklardan da te'yid edildiği zaman bu doğrudur diye düşünüyor. Halim-selim, mübarek insan. Bazıları sert oluyor.

Gazali ile ilgili bir şey yazılıdır menakıp kitaplarında. Gazali'nin *İhyâu Ulum* kitabını bir kadı nerede görse toplattırıp, yaktırıyormuş. Şimdi Suud'da da sokulması yasak. Neden? İçinde mevzu hadisler varmış, kaynağı belli olmayan hadisler varmış filan gibi, tasavvufla ilgili cümleler var falan diye yasak.

Şimdi o kadı efendi nerede ihyayı görürse, o zaman da matbu değil, basılma yok, baskı yok,

elle yazılıyor. Yâni dört ciltlik bir kitap kolay yazılır mı?.. Al sen onu at ateşe. Yâni kaç yıllık emek gidiyor. Yazan adamın emeği gidiyor.

Bir gece rüya görmüş. Rüyasında mübarek bir topluluk görmüş.

“—Kim bunlar? diye sormuş:

“—Bunlar yüz yirmi dört bin peygamber.”

“—Şu kim?”

“—Hz. Muhammed-i Mustafa...”

“—Şunlar kim?”

“—Peygamber Efendimiz’in ashabı.”

Tabii kadı efendi çok sevinerek Peygamber Efendimiz’in yanına gitmiş. Böyle el öpecek, konuşacak falan. Peygamber Efendimiz’in yanında da şöyle bir edepli zat duruyor böyle. Peygamber Efendimiz iltifat buyurmamış kadıya. Rüyada iltifat buyurmamış. Onun yanındaki muhterem zat demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah! Şu benim yazdığım kitabı bu kadı efendi beğenmiyor, her bulduğu yerde yaktırıyor, bir mütalaa buyurur musunuz, tasvib etmediğiniz bir kitap mı? Doğru bulmadığınız yerler var mı? Yanlışı var mı yâ Rasûlallah!” diye edeple böyle *İhyau Ulûm* kitabını arz etmiş.

Kitabı arz eden rüyada İmam Gazali. İmam Gazali ihyasını Rasûlüllah’a soruyor.

“—Yâ Rasûlallah bunun içinde sizin hoşunuza gitmeyen, yanlış bir şey var mı?” filan diye vermiş.

Rasûlüllah Efendimiz de rüyada incelemiş.

“—Yok” demiş, “hepsi sahih. Yanlışı yok!” demiş. “Bu kadı efendiye bundan dolayı kırbaç cezası verin!” demiş.

Rüyada kadı efendinin sırtını açmışlar, kırbaççı gelmiş. Sırtına bir kırbaç vurmuş ki yanmış sırtı, uyanmış. Uyanmış ama sırtında kırbaç izi var.

Keşfü’l-Hafâ diye iki ciltlik bir hadis kitabı vardır, Aclûnî isimli büyük bir alimin eseri. Burada halkın arasında yaygın olan hadis rivayetlerini alır, incelemesini yapar. Hangi kaynaklarda olduğunu gösterir. Onun birinci cildinde bir hadis-i şerifi açıklıyor. Bir de rüya anlatıyor o mübarek hadis alimi.

İşte filanca ot, filanca hastalığa şifalıdır diye bir hadis-i şerif. Unuttum hangi şey olduğunu, metnini tam söyleyemeyeceğim hadis. O hadise mevzu demiş. Yâni uydurma hadis, bu hadis değil demiş alim.

Şimdi o hastalığa tutulmuş. Rüyasında Rasûlüllah Efendimiz’i görmüş. Rasûlüllah SAS Efendimiz demiş ki:

“—Ben falanca hadiste buyurmuştum, şu tohum yenilirse bu senin tutulduğun hastalığa iyi gelir. Niye uygulamadın bunu?” demiş.

O da demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah, benim kanaat-i acizaneme göre sahih hadis değil, mevzu hadis diye ondan uygulamadım.” demiş.

Şimdi o *Keşfü’l-Hafâ*’nın sahibi, bunu naklediyor. Bundan kaşdı şu:

“—Nihayet biz bir hadis-i şerifi inceliyoruz kendi aklımızla. Bunu zayıf buluyoruz rivayet olarak, bir yerde kaynağını bulamadım diyoruz ama belki Rasûlüllah Efendimiz onu demiştir.” demek yâni bu.

O alimin onu oraya zikretmesi, koyması o mânâyâ geliyor aziz ve muhterem kardeşlerim.

Allah-u Teâlâ Hazretleri tabii insana evliyalık verirse, keramet verirse kimisi de anlıyor. Ümmi bir zat varmış. Abdülaziz edDebbağ Hazretleri. Hiç okumamış, ümmi bir kimse... Kendisine okurlarmış:

“—Bu hadis-i şerif mi?”

“—Evet, hadis-i şeriftir.” Başka bir şey okurlarmış,

“—Bu hadis-i şerif mi?”

“—Hayır! Bu hadis değildir.”

Hiç okumamış ama hayır bu hadis değildir.

Karıştırlarmış, birazı hadis-i şerif, birazı hadis-i şerif değil, birazı hadis-i şeriften alınma bir cümle... Karıştırlarmış. Dermiş ki: şurası hadis, şurası değil, burası hadis, burası değil.

“—Peki efendim nasıl biliyorsunuz?” derlermiş. Alim, müridleri var:

“—Efendim, tam buyurduğunuz gibi. Hadis kitapları böyle yazıyor. Siz ümmisiniz, nasıl bildiniz bunu?”

“—Evlâdım dermiş onlara...” Dikkatimi çekti bu rivayet benim. “Evlâdım, hadis-i şerif söylenirken senin dudaklarından bir nur çıkıyor.

Ötekileri okuduğun zaman ağzından o nur çıkmıyor. Oradan anlıyorum.” dermiş.

Allah bildiriyor.

Hız. Osman Efendimiz’e birisi ziyarete geldi halifeyken. Hız. Osman Efendimiz’e selâm verdi. O da selâmı alınca baktı şöyle.

“—*Aleyküm selâm* ama ben senin yüzünde zina izleri, gözünde zina alâmetleri görüyorum. Bu ne hal?” dedi.

O da sarsıldı böyle. Utandı tabii, mahcub oldu, sarsıldı. Dedi ki:

“—Peygamberlik kesilmedi mi ya emire’l-müminîn?” Yâni, “Sen nereden biliyorsun bunu? Peygamber misin sen de Peygamber Efendimiz gibi nereden bildin?” demek istedi.

Peygamberlik değil bu keramet... Yolda gelirken açık bir kapıdan içeri bakmış. Yıkılan veya açık saçık olan bir kadın görmüş. Bakılmaz. Bir kapıdan, bir pencereden içeriye müslüman bakmaz. Kapıdan, pencereden içeri bakmak, içeriye izinsiz girmekle eşittir İslâm’da. Bakamaz, bakmaz.

Bakmış, bakınca göz zinası olmuş, tamam. Onun gözünün göz zinası yaptığını Hız. Osman nereden bildi? Hadi bakalım. Ver bu işin cevabını, bu sorunun cevabını ver bakalım. Göz aynı göz, yâni bu göze ne oldu da harama bakınca neresinde ne iz kaldı da Hız. Osman onun gözünde zina izini gördü?

Evliyaullahın hali böyledir işte.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi de sevdiği kul eylesin... Yanlış işler yaptırmasın...

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
16. 06. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

